

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.115 van 5 januari 2012
in de zaak A. 197.147/XIV-32.369**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Françoise Jacobs
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Kroonlaan 207
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 19 juli 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 44.865 van 15 juni 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 5954 van 9 augustus 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Bij arrest nr. 213.195 van 11 mei 2011 werd de heropening van de debatten bevolen.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 november 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Françoise Jacobs, die verschijnt voor de verzoeker, en attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt België binnen en verklaart zich op 17 april 2009 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 28 december 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 en nogmaals op 28 januari 2010 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 15 juni 2010 voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beide beroepen wegens verknochtheid samen en weigert hij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 329 van het Gerechtelijk Wetboek, van de artikelen 39/22, 39/64, 39/65 en 39/75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) en van de artikelen 1, 2 en 3 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. (PR RvV)

Hij voert aan dat uit het bestreden arrest blijkt dat K.R. op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als toegevoegd griffier diende, zonder dat blijkt dat een adjunct-griffier verhinderd was of dat niet op een griffier kon worden gewacht. Volgens de verzoeker blijkt evenmin dat K.R. voor de bewuste zitting de bij artikel 39/22 van de Vreemdelingenwet voorziene eed heeft afgelegd, zodat de Raad van State niet kan nagaan of de samenstelling van de kamer regelmatig was noch of aan artikel 39/64 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Tenslotte stelt de verzoeker dat het bestreden arrest niet de wettelijke bepaling vermeldt op grond waarvan K.R. als griffier zou zijn toegevoegd en dat artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet is geschonden in de mate dat het arrest niet door een lid van de griffie is getekend.

5. De verzoeker herhaalt het middel in de memorie van wederantwoord en voegt toe dat de verwerende partij geen uitleg geeft voor het feit dat de juiste hoedanigheid van de persoon die ondertekende niet in het bestreden arrest wordt vermeld, daar waar de verwerende partij zelf stelt dat K.R. de hoedanigheid van toegevoegd griffier en niet van griffier heeft.

Beoordeling

6.1. De verzoeker verwijst in het opschrift van het middel naar de artikelen 1, 2 en 3 van het PR RvV doch hij zet niet uiteen op welke wijze die bepalingen zouden zijn geschonden.

Artikel 39/75 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de kennisgeving van de beschikking waarbij de rechtsdag van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen wordt bepaald. Deze bepaling heeft dus geen betrekking op het bestreden arrest en de verzoeker zet niet uiteen hoe zij zou zijn geschonden.

Artikel 329 van het Gerechtelijk Wetboek, waarvan de schending in het verzoekschrift tot cassatie wordt opgeworpen doch evenmin verder wordt toegelicht, is niet van toepassing op de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege.

Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe de nodige maatregelen te nemen om de continuïteit van zijn werking en het vervullen van zijn wettelijke opdracht te verzekeren, met name door het toevoegen van personeelsleden als griffier op de wijze die ook door de Raad van State en de gewone hoven en rechtbanken wordt toegepast. Artikel 149 van de Grondwet of artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet verplichten er de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toe om in ieder arrest de maatregelen te vermelden die hij ter vrijwaring van zijn goede werking heeft genomen, noch om die maatregelen telkens te motiveren, noch om in ieder arrest te vermelden wanneer de eedaflegging van de toegevoegde griffier heeft plaatsgevonden.

Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet bepaalt nog dat de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “door de voorzitter en een lid van de griffie” worden ondertekend. In het bestreden arrest wordt uitdrukkelijk “toegevoegd griffier” vermeld bij de naam van de betrokkene die als dusdanig de functie van griffier heeft uitgeoefend.

Te dezen blijkt bovendien uit het door de verwerende partij neergelegde proces-verbaal van eedaflegging van 30 juni 2008 dat de betrokkene de eed als toegevoegd griffier heeft afgelegd. Ook de handtekening van de magistraat die het bestreden arrest heeft uitgesproken vormt een bewijs van de hoedanigheid van de toegevoegde griffier die het bestreden arrest mee heeft ondertekend.

Het eerste middel is in die mate ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet op en stelt dat ook de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 49/3 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden. Omdat de gevolgen van de devolutieve werking van het beroep en van de bewijskracht van de akten zouden zijn miskend, acht hij bovendien de artikelen 39/69, § 1, 39/72, § 1 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet geschonden.

Hij voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen over volheid van rechtsmacht beschikt en naar luid van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen of hervormen, en derhalve zelf de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen of weigeren. In het kader van de uitoefening van de volle rechtsmacht, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatiebevoegdheid met terugwijzing op slechts twee limitatief bepaalde gronden, met name indien aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die niet door de Raad kan worden hersteld of indien essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet tot een bevestiging of een hervorming kan komen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen.

De verzoeker citeert dan het middel uit zijn tweede verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het antwoord daarop in punt 3.3.2. van het bestreden arrest. Volgens de verzoeker blijft zijn middel onbeantwoord omdat in het bestreden arrest niet wordt vermeld waarom tot “ongeloofwaardige verklaringen” over zijn leeftijd en levensloop wordt besloten. Al kon de eerste rechter de verklaringen over de leeftijd van 22 jaar in plaats van 28 of 29 jaar ongeloofwaardig achten, hij kon niet besluiten tot ongeloofwaardige verklaringen over de levensloop van de verzoeker vermits die levensloop overeenstemt met de leeftijd die de verzoeker meende te hebben en bovendien door verscheidene documenten wordt bevestigd. Vermits noch het Afghaanse staatsburgerschap, noch de regio van herkomst, noch het recente verblijf in Afghanistan worden betwijfeld, kon volgens de verzoeker niet tot een gebrek aan zwaarwegende gronden voor een gegronde vrees voor vervolging of tot een gebrek aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden besloten.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel en stelt hij dat het middel geenszins de feitelijke appreciatie door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft.

Beoordeling

9. Artikel 149 van de Grondwet stelt dat “elk vonnis (...) met redenen (is) omkleed”. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met redenen worden omkleed.

In punt 3.3.2. van het bestreden arrest wordt op duidelijke wijze aangegeven waarom tot ongeloofwaardige verklaringen over de leeftijd en de levensloop van de verzoeker wordt besloten:

“Verzoeker beweert dat hij niet weet hoe oud hij is maar hij denkt dat hij nu 28 of 29 jaar oud is. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker beweerde dat hij 22 jaar oud was. Toen de dossierbehandelaar hem erop wees dat deze leeftijd niet overeenstemt met zijn levensloop, verklaarde verzoeker dat hij zijn juiste geboortedatum niet kent maar dat hij volgens zijn identiteitskaart 22 jaar oud is en dat de gegevens op zijn identiteitskaart juist zijn. Later verklaarde verzoeker dat zijn vader zijn identiteitskaart had aangevraagd en dat er dus vergissingen kunnen gebeurd zijn (gehoorverslag 13 augustus 2009, 11, 12). Op geen enkel ogenblik vermeldde verzoeker echter dat hij dacht dat hij 28 of 29 jaar oud is of dat hij veel ouder is dan wat op zijn identiteitskaart staat. Het is immers aannemelijk dat verzoeker zijn juiste geboortedatum niet kent of dat hij niet kan zeggen hoe oud hij juist is. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker eerst denkt dat hij 22 jaar oud is en nu denkt dat hij 28 of 29 jaar oud is. Dit is immers een wel erg groot verschil. Van verzoeker mag bovendien verwacht worden dat hij zijn leeftijd min of meer juist kan inschatten aangezien hij geschoold is. Verzoeker heeft immers verklaard dat hij alle twaalf klassen van de school doorlopen heeft en dat hij Engelse les gaf.”.

Met die redengeving is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Er blijkt ook uit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk gebruik heeft gemaakt van zijn volle rechtsmacht. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

Voor het overige stelt de verzoeker in wezen een andere beoordeling ten gronde van zijn verklaringen en van bepaalde elementen uit het dossier voor om te stellen dat hem de vluchtelingenstatus en minstens de subsidiaire beschermingsstatus niet konden worden geweigerd. De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter echter niet

in de beoordeling van de feiten te treden, zodat het tweede middel in die mate niet-ontvankelijk is.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf januari tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen